

Základní definice: Ethnos vs. Démos

Obrátím teď pozornost na objasnění některých základních termínů, jmenovitě na rozdíl mezi pojmy ethnos a démos. Také zde objasním vztah mezi ethnosem a démem ve světonázoru Nové pravice. Ethnos znamená lid stejné rasy nebo národnosti, který sdílí stejnou kulturu. Ethnos může být tvořen na základě biologických nebo kulturních základů. Oproti tomu démos je zosobněním obyvatelstva, obzvláště v demokraciích a pochází z řeckého slova lid. Démos může znamenat: 1. Obyvatelstvo nebo lid, nebo 2. Lid ve starověkém Řecku.

Celkově je Novou pravici upřednostňována hierarchická, elitářská, „organická“ aristokratická vláda nad vládou dému, neboli lidu, jak dokazuje názorová afinita Alaina de Benoista k elitářským myslitelům jako byli Lenin, Le Bon, Carrell, Spengler, Jünger, Schmitt a Evola v jeho stěžejním díle *Vu de droite* (De Benoist 1977). V tomto směru je volání Nové pravice po organické a hierarchické společnosti podobné snahám konzervativně revolučních, fašistických a nonkonformních sil v meziválečném období. Nicméně, během osmdesátých a devadesátých let v souvislosti se vzestupem krajně pravicových politických stran jako např. Front National ve Francii a FPÖ v Rakousku, stejně jako s diskusemi s francouzskými Zelenými a levicovým magazínem *Telos* ve Spojených státech (viz např. speciální dvojčíslo o Nové pravici na přelomu let 1993/94 nazvané „Francouzská Nová pravice: Nová pravice – Nová levice – Nové paradigma?“) začala být Nová pravice fascinována „novým populismem“ a severoamerickým neo-komunitarismem filozofa Charlese Taylora (viz vydání magazínu *Krisis* z června 1994 nazvané „Komunita“). V tomto kontextu si Nová pravice uvědomila (ve shodě s poválečným antifašistickým postojem), že liberální demokracie jsou citlivé na kritiku demokracie „zevnitř“ a že když se budou sami označovat za demokraty, že to přinese politické body. Ve svých útocích na liberální demokracii, anglo-americkou Novou pravici (Thatcherová, Reagan – pozn. překl.) a excesy kapitalistické globalizace zní Alain de Benoist téměř jako levičák z generace roku 1968 (viz např. De Benoistovy články „Hayek: A Critique,“ *Telos* 110, zima 1998; „Confronting Globalization,“ *Telos* 108, léto 1996).

Avšak je zde zádrhel co se týče liberálně-levicových myšlenek Alaina de Benoista. Netýká se ani tak de Benoistova hodnocení démosu v jeho starověkém, aténském smyslu spíše jako jeho základní vazby na politický projekt založený na ústředním významu homogenního ethnosu uvnitř dému. V roce 1995 uveřejnil de Benoist v časopise *Telos* článek nazvaný „Nový pohled na starověké a současné demokracie“, ve kterém popisoval své základní

názory ohledně dému a ethnosu (De Benoist 1995, 65-75). Chválí přímou demokracii oproti masovým společnostem, které potřebují politické prostředníky, protože přestaly vykazovat „kolektivní smysl života“, ale přitom své názory na přímou demokracii popisuje opatrně – že přímá demokracie je „v první řadě spojená s relativně homogenním lidovým vědomím, které z nich dělá lid“ (De Benoist 1995, 75). De Benoist vypracovává svůj specifický, homogenní a anti-multikulturní pohled na demokracii:

„Řádné fungování řecké a islandské demokracie bylo výsledkem kulturní koheze a smyslu pro sdílené tradice. Čím více si byli příslušníci společenství navzájem bližší, tím více sdíleli společné názory, hodnoty a pohledy na svět a bylo tak pro ně jednodušší činit kolektivní rozhodnutí v zájmu dobra celku bez pomoci zprostředkovatelů.“ (De Benoist 1995, 75)

Richard Wolin, který vidí vzrůstající spojitost postmoderní levice s kontrarevolučními mysliteli typu de Maistre a Gobineaue, elegantně shrnul novopravicové upřednostňování ethnosu nad démem jako: „Výsada kulturní příslušnosti trumfuje důvody „pravice“ (Wolin 2004, 22). Z tohoto pohledu se demokratické impulsy Nové pravice v posledních letech jeví jako druhotné, jako vedlejší produkt jejího hlavního cíle: znovuvybudování relativně homogenních etnických společenství v rámci „heterogenního světa“ jako protikladu toho, co považuje za globální („one world“) civilizační projekt Pax Americana, ačkoli homogenita není nezbytným předpokladem a kulturní heterogenita je vysoce ceněna (viz např. De Benoist a Champetier 1999, “The French New Right In the Year 2000”).